

Pohádka 21. listopadu 1965. Jedna mladická dívka se objevuje na televizních obrazovkách. Nebude potřebovat ani rok, aby se její jméno stalo známým ve všech koutech Francie. Zbytek světa bude následovat a bude se zase jednou mluvit bez nadsázky o pohádce. Narozená v ušlechtilém měste papežů, v Avignonu, Mireille se stane svědkem narození a rustu svých třinácti malých sourozenců.

Monique, Christiane, Marie - France, Réjane, Régis a Guy / dvojčata /, Roger, Jean - Pierre, Rémy, Simone, Philippe, Béatrice a nakonec Vincent.

Její otec Roger je kameník a jeho velkým snem bylo stát se zpěvákem, neboť měl příjemný tenor. Rodina bydlela v dřevěné barabizně, do které přeloz a foukalo dvermi i okny. Byla to jejich nocní mura, tak to bylo smutné !

Když bylo Mireille patnáct let, přestehovali se do úplně nového bytu s pěti místnostmi, kde největší luxus byla koupelna.

" To byl nejkrásnější den v mém životě," vypráví Mireille, " poprvé jsem se koupala ! To byla mimorádná událost ..."

Každé ráno chodí paní Mathieuová na trh a pocítá pečlive každý frank. Stejně tak pocítá i Roger Mathieu, který nevydělá týdně víc než 200 franku, které mu vyplácí jeho otec, šéf skromného rodinného podniku.

Celkový příjem je u rodiny Mathieuových asi 1800 franku, z nichž je třeba ještě odedčít 190 franku na měsíční nájemné. Jsou chvíle, kdy její matku Marcelle bolí hlava z toho, v jaké jsou tísní, když pocítá, že je třeba koupit šaty pro jedno dítě, prádlo pro druhé, boty pro všechny. Vzhledem k věku Mireille přebírá velmi rychle svůj podíl na zodpovědnosti. Celá domácnost je v perfektním pořádku a úzkostlive čistá.

" U nás se mohlo jít z podlahy," vyprávěla Mireille s obdivem. Roger Mathieu je vynikající dělník, který se při práci neumí mracit.

Prázdniny ? Volný čas ? To jsou slova, jejichž význam rodina Mathieuových ignorovala. " Byly mi čtyři roky, když jsem poprvé zpívala před publikem. Bylo to na pulnocní mši." Při poslechu velkých šansoniéru v rádiu a televizi myslí na to, jak by byla ráda na jejich místě. Má chuť se utkat s jiným publikem, než je její rodina a kamarádi ze školy. Jejím idolem a vzorem je Edith Piaf. Už ve škole, při hodinách šití, chtěly kamarádky slyšet " La vie en rose " .

Když byla Mireille přijata jako žákyně u profesorky zpevu Laury Collierové, neskrývala jí, že si vybrala povolání, kde je " hodně povolaných, ale málo vyvolených " .

Rekla jí : " Aby ses stala zpěvačkou, musíš být silná, fyzicky i morálně. Spíš mužeš pocítat s tím, že se octneš znovu na sláms než na polštářích

Rolsu."

" Mužu pochybovat," odpovídá Mireille, " ale kdo nic neriskuje, nic nemá. Není to pravda ?" Johnny Stark, umelecký manažer, v ní okamžitě vidí neuvěřitelný talent, ale jak poznamenal, upozornil ji : " Nezapomen, že jsi začátečnice. Zapamatuj si provždy, budu ti dávat práci jako galejníkovi, nic ti neprominu, nebudu mít slitování. Rozmysli se, ještě je čas říct ne. Jestli me chceš poslouchat, pracovat a hlavne nechvátat za úspěchem. Já z tebe udělám velkou, oprav - dovou hvezdu."

On také ví, že at se stane cokoliv, ona bude pracovat, protože je bojovnice, pro kterou je zpev vším.

Sveruje ji do rukou šéfa orchestru Paula Mauriata, který ji ucí " nervat " , jak říká Stark.

A pak ... opakování, hodiny fotografování, interview, u kterých nezapomene Stark asistovat, lekce hudby, zpevu, tance, francouzštiny, anglictiny a také společenského chování. Stark také říká, že Mireillein vynikající úspěch, její neuvěřitelná rychlost, se kterou dosáhla vrcholku slávy, to se nestalo díky zázraku. Ona miluje práci pro práci.

V období vrcholu, během úspěšných a intenzivních nahrávek v USA, nespala Mireille víc než čtyři hodiny denne . Prirozene si to pak nahradila pozdeji ... Ale její devizou jako

dobré krestanky je motto : " Má práce a muj Buh" .

Konecne v sobotu 15. brezna, je zkouška na varietní " Ed Sullivan Show ", které je nejpopu - lárnejší v USA - sleduje ho 50 milionu diváku. Následující nedeli, po televizním vysílání, není pochyb o úspěchu. Celá Amerika je vzrušená hlasem slecny z Avignonu a opakuje jméno - Mireille Mathieu.

Pak následuje Las Vegas, Hollywood ...

Vír interview, telefonu, pozvánek do New Yorku, kde je jednou z tech, kteří jsou na plakátu " Merw Griffin Show". Ale Mireille " delá problém". Vždycky zpívá o lásce. " Není písen, kde bych nemohla říci miluji te," priznává. Predstavuje romantismus,,který má v sobe jako všechny mladé dívky. " Mé písne mluví vždy o lásce.Je to tak, miluji je."

Mireille zpívala všude, ve všech zemích, ale víc milovala prosté lidi než mocné tohoto sveta.

Ona, cizinka, byla prijata vládci a prezidenty všech státu. Vykonala cestu kolem sveta. "

Nejlépe se cítí na scéně," řekl jednou Johnny Stark a doplnil : " Tam je sama, tam má klid a

mír."

" V živote zpevacky," prohlašuje Mireille, " jsou jen úspěchy a výzvy. Jsou dny, kdy je treba odejít - není žádná chut. Je treba se také usmívat, i když srdce nemá duvod, je treba mlcet. Je treba také zapomenout na únavu, protože červená opona musí jít vždy vzhuru. Nemá smysl myslet na smutek, když je treba zpívat o radosti, nemá smysl myslet na trému, která svazuje, když se rozsvecují svetla na scéně."

Taková je Mireille, srdce, které zpívá, srdce, které pláce ... a hlavne, které miluje.

Thanks to Marie Nouzová for this translation.

